

CRĂIASA
ZĂPEZII

HANS CHRISTIAN ANDERSEN

ilustratii de Vladyslav Yerko

Libris

Respect pentru oameni și cărți

RO
Hans Christian Andersen

ilustrații de Vladyslav Yerko

CRĂIASA ZĂPEZII

București
2018

Întâia poveste
Oglinda făcută cioburi

3

A doua poveste
Un băiat și o fetiță

4

A treia poveste
Grădina femeii care știa să facă vrăji

10

A patra poveste
Prințul și prințesa

14

A cincea poveste
Fetița tâlhăroaicei

20

A șasea poveste
Lapona și finlandeza

24

A șaptea poveste
Palatul Crăiesei Zăpezii

27

Întâia poveste

Oglinda făcută cioburi

Așadar, să începem! Și, când vom ajunge la capătul poveștii, vom ști mai multe decât știm acum.

Cică trăia odată un vrăjitor hain la suflet – atât de hain, încât ai fi zis că e însuși diavolul. Și vrăjitorul acesta a făcut într-o zi o oglindă fermecată, în care tot ce era frumos se

micșora până aproape devenea invizibil, iar tot ce era urât și fără valoare se mărea și părea și mai urât. Văzute în oglindă, cele mai fermecătoare priveliști arătau ca o fiertură de spanac, iar oamenii cei mai de treabă deveneau niște pocitanii nesuferite. Chipurile li se schimbau într-atât, că erau de nerecunoscut. Dacă-i trecea cuiva prin minte vreun gând bun sau folositor, în oglindă el apărea ca o schimonoseală cumplită. Vrăjitorul râdea cu hohote, încântat de istețimea născocirii lui.

Toți ucenicii de la școala sa de vrăjitorie – căci își făcuse și așa ceva – au proclamat oglinda o minunăție. „În sfârșit putem vedea lumea și omenirea așa cum sunt ele, de fapt“, ziceau ei și se făleau cu ea peste tot. Apoi au hotărât să urce cu oglinda în cer, ca să se amuze pe seama îngerilor de acolo. Cu cât zburau însă mai sus, cu atât le venea mai greu s-o țină, până când, pe neașteptate, oglinda le-a alunecat din mâini, a căzut pe pământ și s-a făcut țandări.

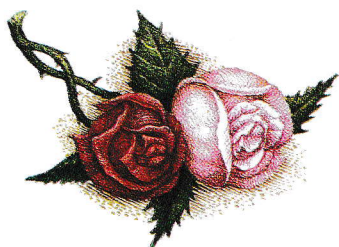
O parte din cioburi erau aproape invizibile, și vântul le-a împrăștiat peste tot în lume. Fiecare avea aceleași puteri ca și oglinda întreagă, iar dacă intra în ochiul cuiva, rămânea acolo, și de atunci acela nu mai vedea decât partea urâtă a vieții. Iar dacă vreo fărâcă îi intra cuiva în inimă, inima i se prefăcea deodată într-un sloi de gheață.

Câteva cioburi s-au făcut ochelari, și, când oamenii și-au pus ochelarii aceștia la ochi, au început să vadă lucrurile altfel. Iar între timp vrăjitorul se tăvălea de râs.

Nu toate bucățelele de oglindă au aterizat numaidecât. Unele, mărunte de tot, au rămas să plutească în aer.

Și așa începe povestea noastră.

Un băiat și o fetiță

Intr-un oraș cu multe case, unde locuiau atâția oameni încât nu toți aveau locșorul lor pentru grădină, trăiau doi copii sărmani. Nu erau rude, dar se iubeau de parcă ar fi fost frate

și soră. Locuiau unul lângă altul, în două mansarde unite printr-un singur acoperiș.

Părinții lor le făcuseră o grădiniță frumoasă din două lăzi mari, puse alături, care ajungeau de la fereastra unui pod la alta. Pe lângă verdețuri și mazăre, în ele creșteau două minunate tufe de trandafiri, care înrămau ferestrele și erau pline de flori. Vara, cei doi copii își luau scăunelele și se așezau lângă trandafiri, unde se jucau de minune. Pe băiat îl chema Kay, iar pe fetiță, Gerda.

Iarna, dacă vremea era prea urâtă și nu se puteau duce afară, Kay și Gerda se jucau în casă. Când ninge tare, bunica arăta afară spre fulgii învârtejiți și spunea:

– Roiesc albinele cele albe!

– Au și ele crăiasă? întreba băiatul, căci știa că printre albinele adevărate e întotdeauna câte-o crăiasă.

– Au, răspundea bunica. Zboară unde-i roiul mai des, e cea mai mare dintre ele și nu stă locului o clipă. Adeseori, noaptea, străbate în zbor străzile orașului și se uită înăuntru pe ferestre, și atunci geamurile îngheață atât de frumos, de zici că se acoperă cu flori.

– Da, da, am văzut! strigau copiii.

– Crăiasa Zăpezii poate să intre aici? întrebă o dată fetița.

– Să-ncerce numai! răspunse băiatul. O pun pe plita sobei și se topește îndată!

Într-o seară, Kay se urcă pe scăunelul de lângă fereastră ca să se uite afară. Privi ninsoarea și văzu cum un fulg, cel mai mare din toți, rămase agățat de marginea lădiței cu flori. Aici începu să crească și să tot crească, până când se prefăcu într-o domniță îmbrăcată cu o rochie albă din cel mai fin borangic, țesută parcă din mii de stelute de zăpadă. Era o făptură diafană, încântătoare, făcută din gheață sclipitoare – și totuși vie! Ochii îi străluceau ca două stele, dar nu tihnit și pașnic. Cum stătea acolo, dădu din cap spre Kay și-i făcu semn cu mâna, chemându-l. Băiatul se sperie și sări jos de pe scaun, iar când privi din nou, i se păru că pe lângă geam trece în zbor o pasăre mare.

